

ХТО ТАКИЙ БОРИС МОРОЧНЕНСЬКИЙ

Голучи до друку у попередній номер вірші Бориса Морочненського, аж ніяк не гадали, що публікація викличе такий резонанс. Редакції зробили закид, що скоро, мовляв, уже й на японській мові почнемо давати матеріали, бо ж один з віршів був на російській мові. Тож для читачів газети "Полісся" хочемо ще раз нагадати, хто такий Борис Морочненський.

Це літературний псевдонім нашого видатного земляка Бориса Івановича Яцала, доктора технічних наук, професора, член-кореспондента Російської Академії Природничих Наук, зав. кафедрою Інформаційних систем Обнінського інституту атомної енергетики, члена Європейського Товариства Систем Підтримки Прийняття Рішень, Ядерного Товариства Росії, Міжнародного Союзу Радіоекологів, лауреата премії ім. В.Глазанова, керівника понад 10 міжнародних проектів по створенню геоінформаційних систем під-

тримки прийняття рішень, учасника більше 30 міжнародних конференцій і конгресів. А загалом – це вчений зі світовим ім'ям. Людина, котру Бог щедро нагородив ще й поетичним талантом. Впродовж багатьох десятиків літ Борис Іванович живе і працює за межами України, далеко від краю свого дитинства. Але він не забув рідної, солов'їної мови. Спілкується із земляками виключно на українській мові. Вірші пише і на російській, і на українській. Він навіть літературний псевдонім обрав собі Борис Морочненський, як найвищий вияв поваги до села Морочне, де пройшли золоті роки його дитинства. Нині Борис Іванович переживає надзвичайно складні часи. У його життя увірвалась онкохвороба. Поміж курсів хіміотерапії для нього спасенна ниточка – зв'язок з рідним краєм, численні листи в редакцію, й сподівання на те, що він подолає недугу і ще обов'язково відвідає Зарічненщину. Пройдеться

вулицями Морочного, насолодиться хвилями Нобельського озера, досхочу поспілкується із земляками. Надсилаючи свої вірші, Борис Іванович висловлював побоювання стосовно російськомовної поезії. Боявся закидів на кшталт "став кацапом". Як прикро визнавати, що не безпідставно. Сьогодні на ті закиди мені хочеться заперечити. Талант - поза націон-

альністю. Я волю читати Пушкіна, Янку Купала в оригіналі. Із задоволенням прочитала б Гюго на французькій, якби знала її, а Шевченка і Ліну Костенко не стану читати в перекладі. І, з великим задоволенням, читаю Бориса Морочненського в оригіналі, на обох мовах, на яких талановито пише наш великий земляк. Пишайтесь, країно!

Галина ГАВРИЛОВИЧ